

Can Dündar

Tüm elçilerimizi çekecek miyiz?

Babasının bir cinayete karıştığı ortaya çıkınca arkadaşları tarafından yalnızlığa itilen bir çocuğa benziyor Türkiye...

Hiç düşünmemiş bu cinayet üzerine...

Babasını reddetmiş, ama onun kusurunu sessizce üstlenmiş sanki; sonra da üstünü örtmüş.

Ama kurban yakınları işin peşini bırakmamış, kapı kapı gezip bütün mahalleye duyurmuşlar. Başlarına gelenler bilinsin, hesabı sorulsun istiyorlar.

“Suçlu ben değilim ki; babamdı. Belki de pişmandı. Koşullar bambaşkaydı” diyemiyor çocuk.

“Keşke yaşanmasaydı. Ben de üzgünüm. Bizim aileden de çok gidenler oldu” diyemiyor.

Babasını kollama adına eski bir günahı sahipleniyor.

Onun bedelini ödüyor.

Yalnızlaşıyor.

* * *

O çırpındıkça daha çok geliyorlar üzerine...

Mahallenin ağabeyi Amerika, yıllarca havucun ucuna bağladığı sopayı indiriverdi beklenmedik anda...

Ağabeyin tavır değiştirdiğini gören bütün mahalleli sopayı kapıp harekete geçti.

“Sadece birini değil, öbür cinayetleri de siz işlediniz” diye köşeye sıkıştırıyorlar çocuğu...

Suçlamaların arkasının geleceğini görmek zor değil.

Zaten 20 ülke parlamentosunca “Soykırım”la suçlanmış durumda Türkiye...

Belçika, İtalya, Hollanda’dan geçmişti.

İngiltere sırada...

Çember daralıyor. Ortada Türkiye, yapayalnız kıvranıyor.

Savunan dostları bile “Yapmamıştır” diyemiyor da, “O çocuk lazım bize; çok hırpalamayalım” tezini işliyor.

* * *

Ne yapmalı Türkiye?

Her oylama öncesi parlamenterlerini yollayıp, on yıllardır yapmadığı lobi faaliyetini son birkaç güne sıkıştırarak çabalamaya, sonra da heyecanla oy saymaya devam mı etmeli?

Her oylama öncesi Dışişleri elde iki prototip açıklamayla bekleyecek mi:

“Müttefikimizin bu art niyetli tuzağa düşmeyeceğinden emindik. Bu ret kararı, ilişkilerimizi daha da geliştirecektir.”

Veya...

“Kabul kararını şiddetle kınıyor ve ilişkilerimize büyük zarar vereceğini hatırlatmak istiyoruz”.

“- Ne çıktı sonuç?”

“- Kabul ettiler efendim.”

“- İkinci açıklamayı verin. Bizim elçiyi geri çekin. Onların elçiye söyleyin gelsin.”

Ne kadar gidebiliriz ki böyle?

Tüm Avrupa'daki elçileri geri çekene kadar mı?

* * *

Bu gidişle 1915'in 100. yıldönümüne kadar Batı'da Türkiye'yi soykırımla suçlamamış ülke kalmayacak. Tabii yalnız kalmaz Türkiye...

“Cinayet”i kafasına kakmayan Suudi Arabistan, İran, Suriye, Azerbaycan gibi arkadaşlarla yakınlaşır.

Yani “mahalle değiştirir.”

* * *

Yıllardır “Türkiye'nin stratejik önemi” kozuyla püskürtülen tasarıların tam da Türkiye-Ermenistan yakınlaşması sürecinde kabul görmeye başlaması üzücü...

O yakınlaşmanın ürünü olan protokoller kabul edilse bu tasarıları durdurabilirdi.

Oysa şimdi bu tasarıların kabulü, protokolleri durduracak gibi görünüyor.

Üstelik Türkiye, uğruna Ermeni açılımını yaktığı Azerbaycan'ı da kaybetmişe benziyor.

Batı'daki bütün büyükelçilerimizi çekme noktasına giderken, 87 yıl önce babalıktan reddettiğimiz adamın, 95 yıl önce karıştığı kirli işi samimiyetle tartışıp “Nerede hata yaptık?” diye düşünmenin vakti gelmedi mi?